

Inguna Dimante

Starp
divām
sievietēm

Inguna Dimante

Starp
divām
sievietēm

821.174-31
Di 054

Arņa Kilbloka vāka dizains

Vāka dizainam izmantots attēls no iStock.com – Lana2011

Inguna Dimante

STARP DIVĀM SIEVIETĒM

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Gundega Sēja*
Korektores *Elīna Kola, Zinta Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4012.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Inguna Dimante, 2021

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9268-8

Klik-klik-klik! – atbalsojās Ivandas soļi. Pēkšņa vēja brāzma izpūta cauri plānajam mētelim līdz pat ādai un lika nodrebēt. Klik-klik-klik! – zābaku piesitieni asfaltam piepeši izklausījās pārāk skaļi, it kā gribētu piesaistīt uzmanību. Ivandai pavasara mijkrēsli kļuva bail, kaut gan viss šeit bija zināms – mājas, kurām gāja garām, sētas, glītie dzīvžogi, kas gaidīja uzplaukštam lapotni. Viņa paātrināja gaitu un gluži vai pieplaka ielas malai, otrā pusē bija mežs. Strauji uznākusī tumsa izkropļoja Ivandas soļus – ierasti viegļie klik-klik-klik! izklausījās dobjāk, kā bedrē pasviestas smiltis atduras pret zārka vāku būk-būk-būk!

Iedegās ielas spuldzes. Sudrabaino lampu gaismā asfaltētais ceļš izskatījās kā piesnigusi kapu taka. Tas stiepās vientuļš kā priestera roka, lai pasviestu sauju smilšu. Klik-klik-klik! Būk-būk-būk! Daudzas rokas bija pievienojušas pa smilšu saujai, līdz tās piepildīja kapu un noslēdza kādu dzīvi. Pārāk jaunu dzīvi... Februāra aukstajā, sniegotajā vējā pie vīra kapa asaras Ivandas acīs bija sasalušas.

Sievietes stāvs gaišajā mētelī izcēlās spuldžu apgaismojumā. Skatiens bažīgi taustīja meža pamali. Izretinātā audze notumsā likās sabiezējam. Gājējai vēlreiz pārskrēja drebulis, tumšās koku ēnas atgādināja sastingušus bērniekus. Vai tur varētu slēpties kādas acis un

sievieti vērot? Klik, klik, klik! Ja viņa piestātu, vai izdzirdētu aizmugurē vēl kādus soļus? Ivanda neapstājās un neatskatījās, devās uz priekšu straujāk un vēlējās pēc iespējas ātrāk sajust sava mājokļa pazīstamo siltumu.

Tālumā iedūcās motors. Mežā, aiz kokiem, uz vecā, izdangātā ceļa. Varbūt nekāda auto nebija, bailes zilgajā tumsā pieņēma spokainu iztēli. Protams, satrauktais prāts izraisīja muļķīgas iedomas. Patiesībā nebija ne kapu takas, ne bērnieku, ne birstošu smilšu, un ik papēža piesitiens asfaltam liecināja par ko citu – par laika tecējumu. Klik, klik, klik! – sekunde, sekunde, sekunde... Soļi skaitīja Ivandas laiku – mūžu, kas paiet. Bet viņa vēl nebija daudz dzīvojusi. Tāpēc vajadzēja noslēgt pagātņi un dzīvot tālāk.

Neliela šķērsielīņa, un beidzot sieviete iekļuva savā teritorijā. Kājas sajuta pazīstamo bruģakmeņu celiņu. Vēl daži soļi... Nākamais, ko Ivanda apzinājās, bija apkaimi satricinošs spalgs kliedziens. No tāda satrūkstas visa dzīvā radība, tādām jāsaceļ kājās kaimiņi. Kliedziens nāca no Ivandas mutes, viņa pati nezināja, ka ir spējīga tā kliegt – nāves bailēs.

Iedegās blāvs sensorais apgaismojums, un Ivanda ieraudzīja acis – sastingušas un plati atvērtas. Viņa bija pārkritusi pāri ķermenim. Tas bija lipīgs, Ivanda juta siltu, biezu šķidrums. Asinis. Svešais ķermenis bija klāts asinīm. Ivanda gulēja svešās asinīs, un viņai kaut kas spiedās vēderā – naža spals. Viņa skatījās nedzīvajās acīs un kliezda. Bet varbūt tie bija vien gārdzoši vaidi, ko izdvesa viņas šausmu paralizētā rīkle? Sieviete mēģināja celties augšā, tikt prom. Apkārtne šķita nedabiski ķēmīga, tumsā no meža tuvojās miglaini stāvi. Ja viņa

netiks prom, tie sanāks un apbērs viņu ar smiltīm. Ieslodzīs kopā kopā ar mirušo.

Izdzīvošanas instinkta dzīta Ivanda slējās kājās. Māja balsnija priekšā kā glābiņš. Jātiek iekšā, prom no tumsas. Sieviete paklupa un sasita kāju pret akmens pakāpienu. No somiņas bira priekšmeti. Viņa sagrabstīja atslēgas un drebošām rokām mēģināja trāpīt slēdzenē. Kad durvis beidzot atdarījās, viņa tās atrāva, tikpat ātri aiz sevis aizcirta un atkrita turpat uz grīdas. Likās, ka sirds izkāps pa muti no šausmām... Telefons... Kur ir telefons?... Kādu brīdi šķita, ka trīcošie, asiņainie pirksti nemūžam neatradīs ciparus 110... Pēc tam Ivanda skatījās uz saviem pirkstiem. Ja nu viņai rādās? Ja nu ārā neviena nav? Ja nu tā ir vienīgi viņas slimīgā iztēle? Ivanda juta sevi augam paniku. Viņa uzspieda vēl vienu kontaktu: Aira Bētiņa.

* * *

– Mēs braucam ar divām mašīnām, miļais. Eksperti brauc līdzi. – Megija piezvanīja Arnim, līdzko par notikušo uzzināja vairāk detaļu.

Vakars kriminālizmeklētājai Megijai Hānei bija izvērties pagars. Pēc darbā pavadītās dienas viņa kopā ar draudzeni Ilzi devās uz kāzu kleitas pielaikošanu un nespēja noticēt, ka pie šuvējas gaisīgajā audumā nogrozījusies vairāk nekā stundu. Meistare balto zīdu te uzsprauda, te atsprauda, viduklī ieņēma, šur tur piediedza un visas darbības pamatoja ar frāzēm: vieglais audums ieskaus līgavas aprises, pasvītros maigumu un trauslumu, juteklisks muguras izgriezums, vijīgie izšuvumi izcels pārliecību par sevi.

Vakariņas tika ēstas pavēlu. Megija piecēlās no galda un apvija rokas ap sava mīlotā vīrieša Arņa Celma kaklu.

– Tikai tu un es, man ar to pietiktu. Bez viesiem. – Dzintarkrāsas acīs lāsuoja maigums.

– Es savai vecmāmiņai to nevaru nodarīt, mīļā. Viņa grib piedalīties manās kāzās.

– Es zinu. Tava vecmāmiņa, mana vecmāmiņa, tavi vecāki, mani vecāki.

– Mana brāļa ģimene un Imants ar Unu.

– Un Ilze ar Ivaru.

– Un mani kolēģi...

– Un mani kolēģi...

– Pēc trim nedēļām, princesīt. Pēc tam kāzu ceļojums mums diviem vien...

– Bez vecmāmiņām? – Megija uzmeta šķelmīgu skatienu un pacēla rokas. – Palīdzēsi noģērbties? – Arnis lēnām pārvilka pār sievietes galvu T kreklus. Ieelpoja Megijas smaržu un uzsmaidīja laimīga vīrieša smaidu. Pieklāva silto augumu un noskūpstīja lūpas, pavēra tās. Mēle izgaršoja viņas mutes visdziļākos nostūrus. Brīdī, kad pirksti glāstīja maigo muguras ādu ap krūštura āķīšiem, iezvanījās Megijas viedtālrunis. Viņa nodomāja, ka zvanītāja ir Ilze, lai apspriestu vēl kādas ar kāzu kleitu saistītas nianšes. Megijas āda jau bija iemurrājusies zem Arņa pieskārieniem, tāpēc viņa šausmīgi negribēja atbildēt, taču ieņemamais amats prasīja, lai vismaz ieskatītos telefona ekrānā. Zvans pienāca no kriminālpolicijas dežūrdaļas un vēstīja par slepkavību.

– Palīdzēsi saģērbties? – Vēl brīdī Megija centās paturēt balsī rotaļīgumu.

– Es ceru, ka nekas tāds nenotiks mūsu kāzu naktī. – Arnis negribīgi uzvilka sievietei atpakaļ T kreklu, tam pāri viņa pārvilka siltu puloveru.

– Nē, kāzu naktī nekas tāds neatgadīsies. – Megija vēlreiz apviņa rokas ap vīrieša kaklu. – Priednieks piekrita, ka es savās kāzās drīkstēšu izslēgt telefonu un neieslēgt to visu mūsu kāzu ceļojuma laiku... Vienīgi līdz tam manai nodaļai būs jāatrisina slepkavība, tā šķiet.

– Tev ir trīs nedēļas laika, princesīt.

– Man ir trīs nedēļas, mīlais... Bet tev šovakar būs jānomazgā trauki.

– Ārpilsētā, Silainē. – Megija sēdēja *Opel Mokka* blakus kolēģim Gatim Piparam un turpināja telefoniski runāt ar Arni. – Droši vien atpakaļ būsīm dziļā naktī. Negaidi mani, ej gulēt. – Atbilde izraisīja Megijā smaidu.

Aizmugures sēdekli ar sievu arī telefoniski sazinājās viņas kolēģis Gatis Gudrais. Jā, Megijas Hānes nodaļā strādā divi Gati, tāpēc ērtības labad visbiežāk viņi tika saukti uzvārdos: Pipars un Gudrais. Gatis Gudrais daiļrunīgas piebildes telefonā šobrīd nebārstīja, vienīgi teica, lai Līga (tā sauc viņa sievu) iet gulēt. Nosūtīja arī vārdiskas bučas trīsgadīgajai meitai.

– Kas tev maisā? – Atpakaļskata spogulī Pipars pamatināja Gudro cilājam krāsainu iepakojumu.

– Džemperis, vilnas zeķes. Liķis guļot ārā. Nevar taču zināt, cik ilgi mēs tur būsīm. Nakts nebūs nekāda siltā... Un makaroni. Līga iepakojā flotes makaronus. Ziniet, kas ir flotes makaroni? – Spogulī parēģojās vīrieša pareizi veidotie vaibsti.

– Makaroni ar malto gaļu. Izklausās garšīgi. – Gatis Pipars aplaizīja lūpas. – Gandrīz gribas apprecēties... Man reiz bija draudzene no smalkajām aprindām, – vīrietis turpināja. – Vienā izbraukumā zaļumos viņa flotes makaronus nosauca par suņu barību. Es tiešām nesaprotu, kāpēc! Flotes makaroni ir viens no maniem mīļākajiem ēdieniem. Ar kečupu, – viņš piebilda.

– Es padališos, neuztraucies. Līga ielika trīs dakšiņas.

– Tas gan ir labi. Tad es varu neprecēties... – Pretimbraucošas mašīnas starmeši uz mirkli apgaismoja Gata Pipara seju ar izteikto, vidū nedaudz ieplacināto degunu.

– Labāk paskatāties, uz kuriem braucam. – Megija darbojās ar viedierīci. – Silaine. Pie Rīgas pieaudzis ciemats. Atvērtā ainava. Interesanti, ko tas nozīmē?

– Tas nozīmē: saplūsti ar dabu. Jauns trends. – Pipars bija lietas kursā. – Mājas dabiski ieguļ ainavā. Parasti mežainā vidē, lai ap katru māju būtu koki. Tu jūties kā uz savas privātas ekoloģiskas saliņas. Man viena draudzene bija arhitekte, es viņai reiz aizgāju līdz uz izstādi.

– Tā atvērtā ainava uzbūvēta pirms pieciem gadiem. – Izmeklētāja Hāne joprojām pētīja *Google*. Tikmēr viņu opelis un sekojošais busiņš ar uzrakstu “Valsts policija” un tajā sēdošajiem ekspertiem nogriezās no šosejas. Pašaurš asfaltēts ceļš turpinājās līdz kādai vienkāršai ēkai. Starmešu izgaismotās stiklotās plaknes liecināja par Pipara pieminēto moderno arhitektūru. Māju sargāja neuzkrītoša, zema horizontālu dēļu sēta. Atvērtu vārtu priekšā jau stāvēja divas automašīnas. Ar trafarēto bija ieradies pašvaldības policists.

– Jurgis Zālītis, – viņš nosauca savu vārdu. Pie vārtiem grozījās vēl divi vīrieši – vietējā novada domes deputāts

Ilgonis Šmits un kāds mākslinieks. Visi trīs silainieši izrādīja manāmu atvieglojumu, ieraudzījuši daudzskaitlīgo komandu no Rīgas.

– Ap mājas stūri. – Viņi rādīja. – Šausmīga asiņu pelķe, – Zālītis piebilda.

Pirms sekot, Megija uzmeta skatienu apkārtnei. Aiz sētām un kokiem vīdēja kaimiņmājas. Satumsušajā aprīļa naktī uzpūta vējš, bet savilkušos mākoņu segu tas neklie-dēja. Eksperti izvilka no busa prožektorus, un izmeklētāju komanda bija gatava doties uz notikuma vietu.

– Tak, tak, – aizmugurē atskanēja patologanatoma Andreja Kuzmina slāviskie uzmundrinājumi. Kaut vecumā jau krietni virs piecdesmit, vīrietis izskatījās vese-līgs, un viņa enerģija uz pārējiem iedarbojās kā motorizēts dzinulis.

Skats atklājās patiešām šaušalīgs. Šķērsām pāri bruģakmeņu celiņam gulēja jaunas sievietes līķis ar vēderā ietriektu dunci. Galva ar melnajiem matiem pagriezta nedaudz uz labo pusi, acis nāves tukšumā nedabīgi ieplestas, gar mutes kaktiņu notecējusi sakaltušu asiņu stīga. Stingrais zods likās paužam protestu šai necilvēcīgajai situācijai. Sieviete mugurā bija viegls pavasara mētelis, iespējams, gaišs. Krāsu apslēpa asinis, un to bija ļoti daudz. Mirusī bija burtiski viscaur asinīm notraipīta. Tās bija plūdušas no brūces uz pelēkā bruģa un sakrājušās sarkanās lāmās, sasūkušās šķirbās, augsnē. Ar tām bija notašķīta soma, kas atradās līdzās.

Ieraudzījuši lopkautuvei līdzīgo ainu, visi uz brīdi vienkārši apklusa. Vējš šaipus mājai gandrīz neķēra, nāsīs iesitās skābena smaka. Pusminūti, varbūt minūti katrs centās pielāgoties apstākļiem. Megija vairākas

reizes sažņaudza un atkal atlaida plaukstas, Pipars pamasēja sev skaustu, Gudrais cieši sakoda zobus. Eksperti vēl nebija uzstādījuši papildu apgaismojumu, dega vien sensorā spuldze, bet gaismas pietika, lai pievērstu skatienus sarkani pleķainiem zoļu nospiedumiem. Tie bija šauri, ar izteiktu papēdi no sievietes apaviem un veda pa gaišpelēko bruģakmeni uz mājas ieeju. Rēgojās daži priekšmeti – lūpu krāsa, vairākas klienta kartes. Tumši traipi rēgojās uz roktura un durvīm.

– Tas viss ir no Ivandas... No tās, kas piezvanīja policijai. Viņa ir mājā, – vājā balsī ierunājās deputāts Ilgonis Šmits. No vietējiem silainiešiem viņš bija visjaunākais, bet izskatījās vissliktāk. Varētu būt tuvējos krūmos vēmis. Deputāts noteikti vēlējās pēc iespējas drīzāk pamest šausmīgo notikuma vietu. Savukārt uz Megiju Hāni asiņainais skats iedarbojās citādi: viņa sajuta kaislīgu vēlmi uzsākt izmeklēšanas darbības.

– Vai zināms, kas ir mirusī? – Izmeklētāja iedrošinoši uzlūkoja silainiešus.

– Jā. Alda Auziņa, – lakoniski atbildēja policists Jurgis Zālītis.

– Vai ir zināms Aldas Auziņas vecums, profesija?

– Ap trīsdesmit? – Zālītis paskatījās uz deputātu Šmitu, tas piekrītoši pamāja. – Žurnāliste. Rakstīja “Latvijas Vēstīm”. Viņai Silaines centrā ir dzīvoklis. – Policists ar deputātu pa abiem konstruēja stāstījumu.

– Tātad nogalinātā Alda Auziņa bija žurnāliste un strādāja laikrakstā “Latvijas Vēstis”. – Megija atkātoja, un vietējo silainiešu galvas mājieni to apstiprināja.

– Vai Aldai Auziņai ir tuvinieki? Vīrs, bērni, vecāki? – viņa painteresējās.